

Pengeinstitutters salg af forsikringer ved indgåelse af boligkreditaftaler

Indholdsfortegnelse

1. Sammenfatning og konklusion	3
1.1. Fokuspunkter	3
2. Baggrund	3
3. Observationer og fokuspunkter	4
3.1. Relevante forsikringer	5
3.1.1. Observationer	5
3.1.2. Finanstilsynets vurdering	7
3.2. Samarbejdspartnere	8
3.2.1. Observationer	8
3.2.2. Finanstilsynets vurdering	9
3.3. Krav og behov	9
4. Retligt grundlag	10

1. Sammenfatning og konklusion

Danske pengeinstitutter kan efter reglerne om god skik for boligkredit pålægge låntagere, der ønsker at indgå en boligkreditaftale, at tegne en relevant forsikring. Da mange pengeinstitutter også formidler forsikringer, kan de samtidig formidle den krævede forsikring fra det forsikringselskab, de samarbejder med.

Finanstilsynet har undersøgt, hvilke forsikringer udvalgte pengeinstitutter kræver, at låntagere tegner for at indgå en boligkreditaftale, og hvordan formidlingen finder sted i praksis.

Institutterne sendte det materiale til Finanstilsynet, de benytter, når en låntager tegner forsikringer i forbindelse med en boligkreditaftale. Institutterne sendte desuden uddrag af deres generelle kreditpolitikker, i det omfang de indeholder relevante oplysninger for tegning af forsikringer i forbindelse med boligkreditaftaler. Endeligt besvarede institutterne en række spørgsmål.

Finanstilsynet har gjort en række observationer i besvarelserne og materialet fra institutterne. Observationerne har ført til formulering af fem fokuspunkter, som alle institutter skal være opmærksomme på, når de stiller krav om tegning af en relevant forsikring i forbindelse med en boligkreditaftale. Finanstilsynet har ikke fundet anledning til at give tilsynsreaktioner på baggrund af undersøgelsen. De fem fokuspunkter opsummeres samlet herunder. Kapitel 3.1. – 3.3. indeholder en uddybende gennemgang af de enkelte punkter.

1.1. Fokuspunkter

1. Instituttet bør kun kræve, at låntageren tegner en forsikring i forbindelse med en boligkreditaftale, hvis forsikringen skal garantere låntagers tilbagebetaling af boligkreditten eller sikre værdien af pantet.
2. Når boligkreditaftalen ophører, bør instituttet meddele låntager, at forsikringen nu kan opsiges.
3. Tegning af en forsikring kan ikke styrke låntagers kreditværdighed.
4. Instituttet skal acceptere forsikringsaftaler, som låntager har indgået med andre samarbejdspartnere end instituttets egne, når forsikringsvilkårene i øvrigt opfylder instituttets krav til forsikringsdækning.
5. Hvis instituttet formidler en forsikring, skal det på baggrund af informationer fra låntager vurdere, om låntager har behov for yderligere dækning end den, instituttet kræver i forbindelse med boligkreditten.

2. Baggrund

Finanstilsynet fører tilsyn med, at institutterne overholder reglerne om god skik. Tilsynet omfatter bl.a. reglerne om god skik i forbindelse med boligkreditaftaler. De nærmere krav til boligkreditgivere fremgår af bekendtgørelse om god skik for boligkredit.

Boligkreditgivere kræver i visse tilfælde, at låntagere tegner en eller flere forsikringer, når de ønsker at indgå en aftale om en boligkredit. En forsikring kan give boligkreditgiverne større sikkerhed for låntagernes tilbagebetaling af boligkreditterne eller sikre værdien af et pant. Kravet gælder særligt livsforsikringer og forsikringer mod tab af erhvervsevne.

En boligkreditgiver er typisk et penge- eller realkreditinstitut, men kan også være et ejendomscreditselskab.

Da de fleste danske pengeinstitutter har tilladelse som forsikringsformidler fra Finanstilsynet, har de samtidig mulighed for at formidle forsikringer til låntagerne fra de forsikringsselskaber, som de samarbejder med. Det kan dog medføre en interessekonflikt. Finanstilsynet har derfor undersøgt, om pengeinstitutter overholder reglerne om god skik, når de kræver, at låntagere skal tegne en bestemt forsikring for at kunne få en boligkredit.

3. Observationer og fokuspunkter

Finanstilsynet har undersøgt seks pengeinstitutters praksis for at sælge forsikringer, når de indgår boligkreditaftaler. De seks pengeinstitutter har det til fælles, at de ved siden af deres tilladelse som pengeinstitut også har tilladelse som forsikringsformidler.

Pengeinstitutterne i undersøgelsen er:

- Jyske Bank
- Lån & Spar Bank
- Sparekassen Kronjylland
- Frørup Andelskasse
- Klim Sparekasse
- Sønderhå-Hørsted Sparekasse.

Institutterne sendte det materiale, de benytter, når låntagere tegner forsikringer i forbindelse med en boligkreditaftale. Materialet omfatter forretningsgange, politikker eller lignende og formidlingsaftaler mellem det enkelte institut og den forsikringsudbyder, som instituttet samarbejder med. Institutterne sendte desuden uddrag af deres generelle kreditpolitikker, i det omfang de indeholder oplysninger af relevans for låntageres tegning af forsikringer i forbindelse med en boligkreditaftale.

Endeligt svarede institutterne på en række spørgsmål, herunder:

- Hvad er formålet med at kræve, at en låntager tegner f.eks. en livsforsikring eller en forsikring mod tab af erhvervsevne?
- Stiller instituttet krav om tegning af en forsikring, når låntager i forvejen har en tilsvarende eller lignende forsikring?
- Foreslår instituttet forsikringer fra en samarbejdspartner, datterselskab eller andet beslægtet selskab inden for virksomhedens koncern?
- Hvordan oplyses låntager om, at denne ikke er forpligtet til at indgå forsikringsaftalen med en bestemt udbyder?

- Hvordan informeres låntageren om, at en forsikring, som blev tegnet ved boligkreditaftalens indgåelse, på foranledning af instituttet, kan opsiges ved boligkreditaftalens indfrielse?

De følgende kapitler gennemgår en række observationer, som Finanstilsynet har gjort på baggrund af institutternes svar og fremsendte materiale. Gennemgangen ledsages, hvor det er relevant, af fokuspunkter til institutterne.

3.1. Relevante forsikringer

3.1.1. Observationer

Det fremgår af besvarelsene, at institutterne primært kræver, at låntagere tegner livsforsikring, forsikring mod tab af erhvervsevne og lønsikring, når de ønsker at indgå en boligkreditaftale. Institutterne kræver oftest, at låntagere tegner en livsforsikring.

En livsforsikring udbetales ved forsikringstagerens død som en samlet sum eller en løbende ydelse til den eller de begunstigede. Disse vil typisk være pårørende, såsom ægtefæller, samlever og børn.

Visse livsforsikringer kan pantsættes. Ved pant i en livsforsikring vil forsikringssummen i tilfælde af forsikringstagerens død udbetales direkte til panthaver som sikkerhed for panthavers fordring. Et eventuelt overskydende beløb vil herefter tilfalde den eller de begunstigede.

Nogle af institutterne har interne retningslinjer for, hvornår en låntager skal tegne en forsikring. Det kan f.eks. være, når mindst 50.000 kr. af låntagerens engagement er usikret, og den usikrede del udgør mere end 50 pct. af låntagers formue. De øvrige institutter oplyste, at de konkret vurderer den enkelte låntager for at afgøre, hvornår en forsikring er relevant.

Institutterne oplyste, at kravet om, at låntagere skal tegne en af de nævnte forsikringer, når de indgår en boligkreditaftale, bl.a. er af hensyn til låntagerne selv.

Hvis en ægtefælle eller samlever går bort, kan en livsforsikring hjælpe den længstlevende med at blive boende i den fælles ejendom, idet forsikringssummen kan bruges til at nedbringe restgælden eller til at supplere rådighedsbeløbet.

Ét institut oplyste, at kravet om f.eks. en lønsikring eller forsikring mod tab af erhvervsevne er særligt relevant i tilfælde, hvor kreditgivningen afhænger af en enkelt person, hvis indkomst er afgørende for tilbagebetaling af boligkreditten. En forsikring kan derfor beskytte både låntageren og instituttet mod økonomiske risici i tilfælde af uforudsete hændelser.

Et andet institut oplyste, at førstegangskøbere er særligt udfordret på personforsikringer, som dækker ved dødsfald og tab af erhvervsevne. Instituttet kræver derfor, at alle førstegangskøbere skal tegne en livsforsikring, når de indgår en boligkreditaftale. Dog oplyste instituttet, at førstegangskøbere med andre aktiver kan undtages fra kravet.

Ét institut oplyste, at det kræver, at låntagers livsforsikring kan pantsættes til instituttet, når låntager har en negativ formue under en vis tærskelværdi. Hvis låntageren i forvejen har en

livsforsikring, f.eks. igennem sin arbejdsmarkedspension, som er kreditorbeskyttet og derfor ikke kan pantsættes, skal låntageren tegne en ny livsforsikring, som kan pantsættes, for at få bevilget boligkreditten.

Et andet institut oplyste, at der i konkrete sager kan være særlige forhold, som gør, at instituttet anbefaler låntager at tegne en livsforsikring. I så fald fremgår det af instituttets forretningsgang, at låntager skal anbefales at tegne en livsforsikring via instituttets samarbejdspartner og at den kan pantsættes til instituttet og eventuelt realkreditinstituttet.

Ét institut oplyste, at det kræver at få pant i låntagers livsforsikring, medmindre låntager af helbredsmæssige årsager ikke kan tegne en sådan.

Et andet institut oplyste, at det ikke kræver at få pant i låntagers livsforsikring, medmindre det vurderer, at det er kreditmæssigt nødvendigt.

Det er ikke muligt at pantsætte en lønsikring eller en forsikring mod tab af erhvervsevne. Ét institut oplyste, at hvis det kræver, at en låntager har en af disse forsikringstyper, og låntageren i forvejen har tegnet en sådan, vil instituttet ikke pålægge låntager at tegne en ny. Det forudsætter dog, at låntagerens eksisterende forsikring opfylder instituttets dækningskrav.

Institutterne svarede også på, hvordan de informerer låntagerne om, at det er muligt at opsiges en forsikring, når boligkreditten indfries.

Ét institut svarede, at det når boligkreditaftalen bliver indgået, oplyser låntager om, at forsikringen skal være i kraft, så længe boligkreditaftalen gælder. Når boligkreditten er nedbragt til under 50.000 kr., oplyser instituttet låntager om muligheden for at opsiges forsikringen.

Et andet institut svarede, at det i enkelte tilfælde kræver, at låntager tegner en livsforsikring, og at det er underforstået, at livsforsikringen kun er relevant, så længe boligkreditten eksisterer.

Et tredje institut svarede, at låntagere, som har tegnet en forsikring via instituttets samarbejdspartner, modtager et årligt brev fra forsikringsselskabet, hvoraf det fremgår, at spørgsmålet om eksisterende dækninger og dækningsbehov kan rettes til instituttet. Instituttet oplyste, at formålet med årsbrevet er at gøre låntagere opmærksomme på muligheden for at opsiges deres forsikring. Instituttet oplyste også, at det ligger i sagens natur, at den tegnede forsikring skal være i kraft i en periode, der som minimum svarer til boligkreditaftalens løbetid.

Et fjerde institut svarede, at det har et rådgivningskoncept, hvor det én gang årligt kontakter låntagerne og rådgiver dem om boligkreditaftaler og eventuelle forsikringer. Hvis boligkreditten er indfriet eller vil blive det indenfor den nærmeste fremtid, rådgives låntager om muligheden for at beholde forsikringen.

Et femte institut oplyste, at det ikke fastsætter krav om, hvor længe en forsikring skal være i kraft. Instituttet vurderer løbende låntagers økonomi og behov for at være forsikret mod dødsfald og ulykker.

3.1.2. Finanstilsynets vurdering

Institutterne må kun kræve, at låntagere tegner relevante forsikringer, jf. bekendtgørelse om god skik for boligkredit. Finanstilsynet vurderer, at en forsikring kun er relevant, hvis formålet er at garantere tilbagebetaling af boligkrediten eller at sikre værdien af sikkerhedsstillelsen. Denne fortolkning svarer til det anførte i præambelbetragtning nr. 25 i MCD-direktivet¹.

Instituttet kan derfor kun kræve forsikringstegning i forbindelse med en boligkreditaftale, hvis det kan begrunde, at manglende forsikringer hos låntageren medfører en større risiko for, at låntageren ikke tilbagebetaler boligkrediten, eller for, at pantet bliver forringet.

Det kan være relevant i tilfælde, hvor to låntagere hæfter for en boligkredit, og hvor én af de to, i tilfælde af den andens dødsfald, ikke vil kunne tilbagebetale boligkrediten. Andre situationer vil også kunne medføre, at instituttet har behov for, at låntager har en bestemt forsikring. Instituttet skal altid kunne begrunde et forsikringskrav.

Udstedelse af en boligkredit medfører altid en vis risiko for, at låntager ikke betaler tilbage. Et generelt krav om, at alle førstegangskøbere f.eks. skal tegne en livsforsikring i forbindelse med en boligkreditaftale, uden at tage hensyn til den enkelte låntagers formue og økonomiske forhold i øvrigt, vil ikke opfylde kravet om relevans.

Fokuspunkt 1

Instituttet bør kun kræve, at låntageren tegner en forsikring i forbindelse med en boligkreditaftale, hvis forsikringen skal garantere låntagers tilbagebetaling af boligkrediten eller sikre værdien af pantet.

Instituttet skal først og fremmest vurdere, om det er relevant for en boligkreditaftale, at låntager tegner en given forsikring. Det vil dermed være i strid med god skik, hvis instituttet alene pålægger låntageren at tegne en forsikring som sikkerhed for låntagerens øvrige engagementer med instituttet – og ikke for boligkrediten.

Hvis der sker ændringer i låntagers engagement med instituttet i løbet af boligkreditens udvikling, skal instituttet på ny vurdere, om det er relevant for instituttet, at låntager er forsikret. En ændring i engagementet kan f.eks. være en forhøjelse af boligkrediten eller en ansøgning om afdragsfrihed eller konvertering.

Omvendt kan en ændring i låntagers engagement også medføre et nyt krav om en relevant forsikring. Det kan f.eks. være i tilfælde af, at en ændring medfører en risiko for instituttet, som ikke var til stede, da aftalen blev indgået.

Kravet om relevans vil ikke være opfyldt, hvis instituttet f.eks. alene kræver en livsforsikring for at sikre låntageren, og instituttets risiko for, at låntager ikke tilbagebetaler boligkrediten, i øvrigt er lav. Instituttet kan dog godt anbefale låntageren at tegne en forsikring, der opfylder låntagerens behov, så længe der ikke er tale om en betingelse for at få bevilget boligkrediten. Kapitel 3.3 omhandler reglerne om krav og behov.

Krav om en livsforsikring, som kan pantsættes til instituttet, skal tilsvarende opfylde kravet om relevans.

¹ Præambelbetragtning 25

Instituttet skal derfor indledningsvis vurdere, om det er nødvendigt at pålægge låntageren at tegne en livsforsikring. Hvis instituttet efterfølgende tager pant i livsforsikringen, skal det kunne redegøre for, at det er begrundet i en høj risiko for, at låntager ikke tilbagebetaler kreditten.

Pant i en livsforsikring kan f.eks. være relevant i tilfælde, hvor en eller flere kreditorer har sikrede såvel som usikrede penge til gode hos låntageren. Instituttet kan med pant i livsforsikringen dermed sikre sig en bedre retstilling end de øvrige kreditorer i tilfælde af låntagerens død.

Finanstilsynet bemærker i øvrigt, at når et institut pålægger en låntager at tegne en relevant forsikring i forbindelse med en boligkredit, bør låntager have individuel information om muligheden for at opsige forsikringen, når boligkreditte indfries, jf. § 3, stk. 1, i bekendtgørelse om god skik for boligkredit.

Herefter kan låntager vælge at beholde forsikringen, enten på eget initiativ eller efter rådgivning fra instituttet, jf. kapitel 3.3.

Fokuspunkt: 2

Når boligkreditaftalen ophører, bør instituttet meddele låntager, at forsikringen nu kan opsiges.

Institutterne skal grundigt vurdere låntagers kreditværdighed, før indgåelse af en boligkreditaftale, jf. bekendtgørelse om god skik for boligkredit. Et institut må derfor alene indgå en boligkreditaftale med en låntager, hvis kreditværdighedsvurderingen sandsynliggør, at låntagers rådighedsbeløb er tilstrækkeligt til betale ydelserne løbende.

Bemærk dog, at et instituts krav om, at låntageren tegner en forsikring, ikke kan forbedre låntagers kreditværdighed.

En låntager, som ikke kan betale renter og afdrag på en kredit, vil som udgangspunkt ikke være kreditværdig. Et krav om, at låntager tegner en forsikring, vil medføre en yderligere løbende udgift, som vil reducere låntagers rådighedsbeløb.

Fokuspunkt 3

Tegning af en forsikring kan ikke styrke låntagers kreditværdighed.

3.2. Samarbejdspartnere**3.2.1. Observationer**

Alle seks institutter i undersøgelsen formidler forsikringer fra en samarbejdspartner, som de modtager provision fra.

Samtlige institutter oplyste, at når en låntager pålægges at tegne en forsikring, anbefaler institutterne samtidig låntageren at tegne forsikringen hos deres samarbejdspartnere.

3.2.2. Finanstilsynets vurdering

Ifølge bekendtgørelse om god skik for boligkredit må institutterne ikke kræve, at forsikringsaftalen indgås med en bestemt udbyder, hvis låntageren allerede har eller ønsker at tegne forsikringen hos en anden udbyder, og forsikringen i øvrigt opfylder instituttets dækningskrav.

Hvis låntageren indgår en forsikringsaftale med samme garanti, som instituttet kræver, eller hvis låntageren kan ændre forsikringsbetingelserne i en eksisterende forsikring, så den får samme garanti, som instituttet kræver, skal instituttet acceptere aftalen og må altså ikke pålægge låntageren at tegne en ny forsikring hos sin samarbejdspartner.

Hvis en låntager f.eks. har en livsforsikring, som instituttet ikke kan få pant i, fordi forsikringen er kreditorbeskyttet, skal instituttet stadig acceptere forsikringen, hvis den overholder instituttets dækningskrav, medmindre instituttet vurderer, at det er nødvendigt med pant i forsikringen som sikkerhed for tilbagebetaling, jf. kapitel 3.1.2.

Hvis låntageren ikke i forvejen har en forsikringsaftale, som lever op til instituttets krav, skal låntageren fortsat have mulighed for at undersøge markedet og tegne forsikringen hos en anden udbyder end instituttets samarbejdspartner – forudsat, at forsikringsaftalen overholder instituttets krav.

Fokuspunkt 4

Instituttet skal acceptere forsikringsaftaler, som låntager har indgået med andre samarbejdspartnere end instituttets egne, når forsikringsvilkårene i øvrigt opfylder instituttets krav til forsikringsdækning.

3.3. Krav og behov

Forsikringsdistributører, herunder pengeinstitutter med tilladelse som forsikringsformidler, skal afdække kundens individuelle krav og behov på baggrund af oplysninger fra kunden. Forsikringsdistributører skal desuden give kunden generelle objektive oplysninger om forsikringsproduktet på en forståelig måde, så kunden kan træffe en informeret beslutning. Det følger af reglerne om krav og behov i bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører.

Som tidligere nævnt i kapitel 3.1.2., skal en forsikring efter bekendtgørelse om god skik for boligkredit være relevant for instituttet. En forsikring er kun relevant, når den giver instituttet en garanti for, at låntager tilbagebetaler boligkrediten, eller når den sikrer værdien af instituttets pant.

Institutterne er dog fortsat underlagt reglerne om krav og behov. Det enkelte institut skal derfor fastlægge, om en låntager har behov for yderligere dækning end den, som instituttet kræver i forbindelse med boligkrediten. Denne forpligtelse gælder dog alene, hvis låntager tegner forsikringen gennem det forsikringsselskab, som instituttet samarbejder med.

Hvis låntager derimod vælger at tegne forsikringen hos et andet forsikringsselskab end instituttets foretrukne, er det det pågældende forsikringsselskab, som skal fastlægge låntagers krav og behov.

Låntager kan dermed få anbefalet en forsikring med en bredere dækning end den, som instituttet kræver.

Fokuspunkt 5

Hvis instituttet formidler en forsikring, skal det på baggrund af informationer fra låntager vurdere, om låntager har behov for yderligere dækning end den, instituttet kræver i forbindelse med boligkredit.

4. Retligt grundlag

Finansielle virksomheder skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis indenfor virksomhedsområdet. Det fremgår af § 43, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. En boligkreditgiver eller en boligkreditformidler skal handle redeligt og loyalt over for sine kunder. Det fremgår af § 3, stk. 1, i bekendtgørelse om god skik for boligkredit².

En boligkreditgiver ikke må udbyde produkter gennem kombinationssalg. Det fremgår af § 30, stk. 2, i bekendtgørelse om god skik for boligkredit. Et kombinationssalg defineres som et tilbud om eller salg af en boligkreditaftale i en pakke med andre særskilte finansielle produkter eller tjenesteydelser, hvor boligkreditaftalen ikke stilles individuelt til rådighed for låntageren. Det fremgår af § 2, nr. 10, i bekendtgørelse om god skik for boligkredit.

En boligkreditgiver kan dog i forbindelse med bevilling af en boligkredit kræve, at låntageren tegner en relevant forsikring. Det fremgår af § 30, stk. 5, 1. pkt., i bekendtgørelse om god skik for boligkredit. Boligkreditgiveren kan dog ikke kræve, at forsikringsaftalen indgås med en bestemt udbyder, hvis en anden forsikringsaftale indeholder de krævede dækninger. Det fremgår af § 30, stk. 5, 2. pkt., i bekendtgørelse om god skik for boligkredit.

Bestemmelserne i bekendtgørelsen om god skik for boligkredit gennemfører visse dele af boligkreditdirektivet (MCD-direktivet)³.

Følgende fremgår af præambelbetragtning 25 i MCD-direktivet:

"Selv om det er berettiget, at kreditgiver kan pålægge forbrugeren at tegne en relevant forsikring for at garantere tilbagebetaling af kreditten eller sikre værdien af sikkerhedsstillelsen, bør forbrugeren have mulighed for at vælge sin egen forsikringsgiver, forudsat at dennes forsikring har et garantiniveau svarende til niveauet i den forsikring, som kreditgiver har foreslået."

For virksomheder, som er omfattet af lov om forsikringsformidling, finder bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører anvendelse. Pengeinstitutter med tilladelse som forsikringsformidlere er derfor også omfattet af denne bekendtgørelse.

Inden en forbruger indgår en forsikringsaftale, skal forsikringsdistributøren på baggrund af oplysninger fra kunden fastlægge kundens krav og behov. Forsikringsdistributøren skal give kunden objektive oplysninger om forsikringsproduktet på en forståelig måde, så kunden kan træffe en informeret beslutning. Det fremgår af § 20, stk. 1, i bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører⁴. Alle forsikringsaftaler, som distributøren foreslår kunden, skal være i overensstemmelse med kundens forsikringskrav og -behov, jf. § 20, stk. 2.

² Bekendtgørelse nr. 1514 af 6. december 2023

³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler

⁴ Bekendtgørelse nr. 1557 af 6. december 2024.

Ved indgåelsen af en boligkreditaftale, hvor en låntager skal tegne en relevant forsikring, vil forsikringsaftalen være i overensstemmelse med låntagers forsikringskrav og -behov, fordi forsikringsaftalen er nødvendig for, at låntager kan få adgang til boligkreditten.

Kreditgiveren skal, inden kreditaftalen bliver indgået, vurdere låntagerens kreditværdighed på baggrund af fyldestgørende oplysninger, som kreditgiveren indhenter hos låntageren, får ved søgning i relevante databaser eller begge dele. Det fremgår af § 7 c, stk. 1, i kreditaftaleloven⁵.

Kreditgiveren skal vurdere låntagerens kreditværdighed for at fastslå, om låntageren vil være i stand til at betale de forudsatte afdrag på kreditbeløbet – ikke for at vurdere kreditgivers tabsrisiko⁶. Det fremgår af lovbemærkningerne til kreditaftalelovens § 7 c.

⁵ Lovbekendtgørelse nr. 817 af 6. august 2019 med senere ændringer.

⁶ Forslag til lov om ændring af lov om kreditaftaler og lov om markedsføring (ændring som følge af forbrugerkreditdirektivet), fremsat den 16. december 2009, Folketingstidende 2009-2010, A, L 91 som fremsat, side 51